U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2009, čj. 9596/09-1500-506197, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 4. 2010, čj. 15 Af 26/2010 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 20. 8. 2009, čj. 9596/09-1500-506197, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Libochovicích ze dne 15. 1. 2009, čj. 960/09/197960/2448, kterým správce daně na základě § 48 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků zastavil řízení o odvoláních proti pěti platebním výměrům na daňové penále, a to z důvodu, že žalobce ve lhůtě nedoplnil chybějící náležitosti odvolání.

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze a postoupenou místně příslušnému Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Jelikož žalobce nesplnil poplatkovou povinnost stanovenou § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, krajský soud jej vyzval k zaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč, a to ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy. Žalobce byl současně poučen, že pokud poplatek splatný podáním návrhu na zahájení řízení nebude ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Výzva k zaplacení poplatku byla žalobci doručena dne 24. 2. 2010. Žalobce písemným podáním ze dne 1. 3. 2010 požádal o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku z důvodu svého pobytu v zahraničí. Krajský soud jeho žádosti vyhověl a lhůtu prodloužil do 2. 4. 2010. Žalobce v určené lhůtě požádal o osvobození od soudního poplatku, neboť mu byl znemožněn výkon advokacie. Dále uvedl, že svůj návrh na osvobození od soudního poplatku na výzvu soudu dodatečně podrobněji odůvodní a tvrzené skutečnosti doloží. Na základě žalobcem doložených údajů však krajský soud dospěl k závěru, že jeho majetková situace není

natolik nepříznivá, aby nebyl schopen uhradit soudní poplatek. Proto žalobci nepřiznal osvobození od soudního poplatku.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností, v níž uvedl, že mu jako advokátovi přísluší stavovská povinnost chránit ústavní demokratický řád České republiky, a to varováním veřejnosti, že Česká strana sociálně demokratická ohrožuje demokratický politický systém České republiky. Každá politická strana musí respektovat základní demokratické principy a aktivně odmítat násilí jako prostředek k prosazení svých zájmů. Dále stěžovatel sdělil, že vzhledem k závažnosti ohrožení demokratického politického systému České republiky Českou stranou sociálně demokratickou před nadcházejícímu volbami do Poslanecké sněmovny, bude v průběhu měsíce května vázán povinností chránit ústavní demokratický řád České republiky. Z tohoto důvodu soud požádal, aby mohl kasační stížnost odůvodnit, po splnění označené ústavní povinnosti, v červnu 2010.

Krajský soud usnesením ze dne 13. 5. 2010 uložil stěžovateli, aby v souladu s § 37 odst. 5 ve spojení s § 106 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odstranil nedostatky kasační stížnosti, tedy aby v souladu s § 103 odst. 1 a § 106 odst. 1 s. ř. s. uvedl, z jakých skutkových a právních důvodů napadá usnesení krajského soudu, a to ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení.

Stěžovatel podáním ze dne 15. 6. 2010 požádal krajský soud o prodloužení lhůty k odstranění nedostatků kasační stížnosti do doby jeho návratu ze zahraničí. Krajský soud usnesením ze dne 18. 6. 2010, čj. 15 Af 26/2010 - 31, prodloužil lhůtu k odstranění vad podání o další měsíc. Dne 26. 7. 2010 bylo krajskému soudu doručeno další podání stěžovatele (datovaného dne 21. 7. 2010), ve kterém opětovně požádal, aby mu bylo s ohledem na jeho pobyt v zahraničí a nastávající dovolenou umožněno splnit výzvu soudu v průběhu měsíce srpna 2010.

Krajský soud dne 3. 8. 2010 stěžovateli sdělil, že s ohledem na § 106 odst. 3 s. ř. s. již nelze lhůtu k odstranění nedostatků kasační stížnosti prodloužit. Následně předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Stěžovatel dne 18. 8. 2010 adresoval Nejvyššímu správnímu soudu podání označené jako doplnění kasační stížnosti. Upozornil na pokusy kriminalizovat jej v souvislosti s konkurzním řízením. Soudu navrhl, aby přihlédl k veřejně známé skutečnosti, že jsou mu diskriminačním postupem orgánů státní moci upírána majetková práva a současně, aby zkoumal, zda tato diskriminace nezakládá nemravnost závazku stěžovatele k úhradě poplatkové povinnosti. Po letech majetkového útisku orgány státní moci, mimo jiné i zpronevěře za dohledu Městského soudu v Praze peněžních prostředků náležících stěžovateli z titulu nároku odměny správce několika konkurzních podstat, byl stěžovatel prakticky připraven o všechen majetek. Zbyl mu spoluvlastnický podíl 1/5 domu v k. ú. Dejvice, který je však obstaven a není tedy zpeněžitelný. Stěžovateli byl pozastaven výkon advokacie a důchod přiznaný jen za léta do r. 2002 je taktéž exekuován. Své životní potřeby uspokojuje ze zákonem stanoveného minima. Podle judikatury evropských soudů může stát zatěžovat občany plněním finančních povinností pouze v rozsahu, ve kterém jim zajišťuje ochranu jejich majetkových práv. Projednávaný případ nelze posuzovat jen podle

dikce zákona a v mezích právního positivismu. Podle § 575 občanského zákoníku stane-li se plnění nemožným, povinnost dlužníka plnit zanikne. Je-li nezaviněná insolvence účastníka řízení zákonným důvodem pro přiznání osvobození od soudního poplatku, v jakém jiném případě je přiznání osvobození důvodné, než v případě, kdy insolvenci účastníka záměrně vyvolá a zaviní stát. Stěžovatel uzavřel, že toto podání činí proto, aby bylo do budoucna postaveno na jisto, že odvolacímu soudu byly známy všechny podstatné okolnosti, za nichž stěžovatelův návrh projednává a o něm rozhoduje. Součástí kasační stížnosti učinil celkem jedenáct příloh.

Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnost věcně projednat. V posuzované situaci bylo třeba aplikovat ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.

Jak vyplývá z výše uvedeného, krajský soud na žádost stěžovatele dvakrát prodloužil lhůtu pro odstranění nedostatků kasační stížnosti. Druhá výzva mu byla doručena dne 22. 6. 2010, proto posledním dnem lhůty pro odstranění vad podání byl 22. 7. 2010. Vyhovění další žádosti ze dne 21. 7. 2010 o opětovné prodloužení lhůty by postrádalo zákonnou oporu, a proto ji nemohlo být vyhověno. Stěžovatel ve vymezené lhůtě neodstranil vady kasační stížnosti, přestože byl krajským soudem řádně vyzván k odstranění vad návrhu a současně byl poučen o následcích nerespektování takového požadavku. Skutečnost, že stěžovatel dne 18. 8. 2010 doplnil kasační stížnost, nemůže mít na shora vyslovený závěr vliv, neboť k pozdnímu doplnění kasační stížnosti, tedy k pozdnímu odstranění jejích vad, nelze přihlížet. Navíc, stěžovatel ve svém opožděném podání opět neuvedl žádné skutečnosti, pro které by mělo být napadené usnesení krajského soudu zrušeno. Omezil se na obecný a často neurčitý popis své osobní situace a předcházejících soudních sporů, přičemž nevznesl žádnou konkrétní výhradu proti způsobu hodnocení své majetkové situace, v důsledku kterého nebyl osvobozen od soudního poplatku. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neodůvodnění blanketní kasační stížnosti ve stanovené době brání jejímu věcnému projednání, neboť se jedná o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn. Proto kasační stížnost odmítl ve smyslu § 37 odst. 5, § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. srpna 2010

JUDr. Jan Passer

předseda senátu